

LAIVAS

No. 53. Metai VII

Gruod.-Dec. 24, 1927

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by "Draugas," Publishing Co.

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

"DRAUGAS" PUBLISHING CO.,

2334 So. Oakley Avenue

Chicago, Illinois

VIEŠPATIES GIMIMO VIGILIJOJE.

L e k c i j a .

ROM. 1, 1-6.

POVILAS, Jėzaus Kristaus tarnas, pašaukimu apaštalas, — paskirtas Dievo evangelijai, kurią jis pirma buvo žadėjęs per savo pranašus šventuosiuose Raštuose apie savo sunų, kurs kunu yra jam kilęs iš Dovydo giminės, šventumo gi dvasia buvo per atsikėlimą iš numirusių galingai apreikšta kaipo Dievo Sunus, apie Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį, per kurį gavome malonę ir apaštalybę, kad dėl jo vardo padarytumėm paklusniais visas tautas, kurių tarpe esate ir jūs, Jėzaus Kristaus pašauktieji.

E v a n g e l i j a .

MATO, 1, 18-21.

JEZAUS motinai Marijai pažadėtai esant Juozapui, pirma ne kaip juodu susiėjo, pasirodė, kad ji buvo pradėjusi iš šventosios Dvasios. Josios vyras Juozapas, budamas teisus ir nenorėdamas jos skelbti, turėjo užmanymą paleisti ją slapčia. Bet jam tai bemąstant, štai, Viešpaties Angelas pasirodė jam sapne ir tarė: Dovydo sunau, Juozapai, nebijok priimti savo žmonos Marijos, nes kas joje gimė, yra iš šventosios Dvasios; ji pagimdys sunų, tu gi praminsi jį vardu JEZUS; nes jis išgelbės savo tautą nuo jųjų nuodėmių.

"LAIVO" Redakcija ir Administracija sveikina visus gerb. "LAIVO" Skaitytojus, Platintojus, Remėjus bei Prieteilus su Kalėdų šventėmis.

Linksmų, laimingų švenčių!

"LAIVO" REDAKCIJA ir ADMINISTRACIJA.

VIEŠPATIES GIMIMO DIENOJE Pirmųjų Mišių.

Evangelija

LUK. 2, 1-14.

ANUO metu išėjo cėsoriaus Augusto paliepinas surašyti visą pasaulį. Tas pirmas surašymas buvo padarytas Syrijos valdovo Kirino. Ir visi ėjo įsirašydintų, kiekvienas į savo miestą. Ejo taipgi ir Juczapas iš Galiliejos iš Nazareto miesto į Judėją į Dovydo miestą, kurs vadinasi Betliejus, nes jis buvo iš Dovydo namų ir giminės, kad įsirašydintų draug su pažadėta sau moterimi Marija, kuri buvo neščia. Atsitiko gi, kad, jiedviem tenai esant, atėjo jai laikas gimdyti; ir ji pagimdė savo pirmgimį sunų, suvystė jį vystyklais ir paguldė prakartėje, nes jiems nebuvo vietos užeigoje. Toje pačioje šalyje buvo piemėnų, kurie budėjo ir sergėjo per naktį savo bandą. Štai, Viešpaties Angelas atsistojo prie jų, ir Dievo skaistumas apšvietė juos. Jie labai nusigando; bet Angelas jiems tarė: Nebijokite! nes štai aš skelbin jums didį džiaugsmą, kurs bus visai tautai, kad šiandien jums gimė Dovydo mieste

Lekcija.

TIT. 2, 11-15.

BRANGIAUSIS: mūsų Išganytojo Dievo malonė pasirodė visiems žmonėms ir mokina mus, kad, išsižadėję bedievystės ir pasaulinių geidulių, gyvenantumėm šia me pasaulyje blaiviai, teisingai ir maldingai, laukdami palaimintosios vilties ir ateinant garbės didžiojo Dievo ir mūsų Išganytojo Jėzaus Kristaus, kurs pats save davė už mus, kad mus išpirktų iš visokios neteisybės ir apvalytų pats sau priimtina tautą, stropią geriems darbams. Taip kalbėk, ragink ir bark visu rimtumu.

Išganytojas; jis yra Kristus Viešpats. Ir tas bus jums ženklas: rasite kūdikį, suvystytą vystyklais ir paguldytą prakartėje. Ir umai atsirado prie Angelo daugybė dangiškosios kariuomenės, kurie šlovino Dievą ir sakė: Garbė Dievui aukštybėse ir ramybė žemėje geros valios žmonėms!

K a l ē d o s .

“Štai aš skelbiu jums didį džiaugsmą, koks bus visai tautai, kad šiandien jums gimė Dovidio mieste Išganytojas; jis yra Kristus Viešpats” (Luk. II. 10-12.)

Užgirdę šiuos žodžius, piemenys kuoskubiausia nubėgo Betliejaus kuteilėn ir ten pamatė begulintį ēdžiose ant šieno Kudikėlį Jėzų. Iš dangaus, iš kitų žvaigždžių išsiskirdama nepaprastu skaištumu, žvaigždė regimais spinduliais nušvietė apleistąją kutelę, joje jau nebejauną vyrą, Juozapą, jauną Motiną ir Kudikėlį skaistybės pilnu veideiu, iškurio žvelgė taip malonios ir meilios akutės, jog piemenėliai, puolę ant kelių, pradėjo jį garbinti neapsakomu džiaugsmu, kad ir patys dar nebuvo pilnai supratę savo džiaugsmo priežasties.

Jųjų džiaugsmas būtų buvęs dar didesnis, jei jie būtų pilnai supratę, jog šis Kudikėlis, tai ne paprastas beturčio staliaus sunus, bet tai patsai viešpačių Viešpats, dangaus ir žemės Karalius, Išganytojas, Kurio ateinant laukė pasaulis didžiausiu išsiilgimu, Globėjas varguolių, našlių ir našlaičių — žodžiu — žadėtasis Mesijas! nevien žydų, bet ir visos žmonijos laukiamasis!

Visa žmonija, netik išminčiai, filosofai, bet ir paprastieji žmonės matė, jog visa žmonija žlugs, jei neatsiras, kas ją atnaujina, perdirba — tokian skurdan ir ištvirkiman pasinėrė, kad sunku ir perąšyti.

Visur neteisės, priespauda, ne-

apikanta, kerštas, kraujas! Geležinė ranka spaudžia visą, kas silpna: vaikus, moteris, vergus, varguolius, nelaiminguosius. Vaikus, lyg šuniukus, išmeta ant gatvių, po laukus, o plėšrus žvėrys juos drasko. Žmonomis maino, kada nori; moteris tarnauja tiktai vyrų geiduliams, neturėdamos jokių teisių. Vergus laiko pikčiau galvijų, del menkų niekų baisiausiai baudžia ir kamuoja. Ligonys, paliegėliai negauna niekur prieglaudos. Doros ištvirkimas buvo toksai, kad kuobiauriasioji paleistuvystė turėjo savo deives. Pirkliai turi savo vagių dievaitį Merkurijų, apgaudišai — dievaitį Laverną, svetimoterai — savo Veneras, Izidas ir t.t. ir t.t.

Išnyko teisybė, gėda, gaileširdystė! Kasdien cirkuose vergai gladiatoriai lieja savo kraują, kad patenkinus žiaurius ištvirkusios minios palinkimus. Patys išminčiai nesigėdija skelbti paleistuvystės. Ciesoriai, galiunai, valdovai, turtuoliai, o jų pavyzdį sekdami, ir žemesnieji sluogsniai, žodžiu — visas pasaulis sudarė vienus ištvirkimo namus! Prieita prie tokių šlykštybių, kad šiek tiek rimčiau manantieji protai pradėjo šaukti, jog taip toliau nebegali tęstis; jei žmonijai neateis kas pagalbon, tai žmonija pražusianti. Seneka pasakė: “Visas pasaulis nuvargęs ne del audros, bet del nuobodumo, šlykštumo, pasibiaurėjimo savo ištvirkimo.”

Pasaulis, — mokslinčiai, astronomai, astrologai, filosofai pradėjo prisi-

minti jog pirmiesiems žmonėms buvo žadėtas Išganytojas. Šitas pažadėjimas Išganytojo užsiliko ne vien pas žydus. "Ji (moteriškė) sutrins tavo (žalčio) galvą, o tu tykosi įkasti Jos kulnin" (Mor. 3 ir 5.) Šiais žodžiais Viešpats pažadėjo žmonijai atsiųsti Išganytoją. Šitą žinią išnešiojo išsisklaidę po visą pasaulį Nojaus vaikų: Semo, Chamo ir Jafeto ainiai. Semo giminei tenka laimės iš savo tarpo sulaukti to Išganytojaus; iš Abraomo, Izaoko, Judos, Dovidų namų. Kas kart aiškyn ir aiškyn eina pranašystės: Dovidas, Izaijas, Jeremijas, Danielius, Agėjus, Mykėjus skelbia, kada Jis ateisias, koksai busias, kaip gyvensias, kokia mirtimi mirsias.

Bet šitas pažadėjimas ir pranašystės apie Išganytoją pasaulio užsilaukė ne vien žydų tautoje. Jos prasimušė pro Jordaną už Eufrato Indus, Viduržemių jurą, per visus vandenynus ir lyg ant neregimųjų Apveizdos sparnų pateko į tolimiausius, įvairiausius kraštus, nors ir miglotai, neaiškiai, lyg per dumus.

Kynuose Konfucijus, Persuose Zoroastras kalba apie ateinantį Išganytoją. Alkibiado paklaustas Sokratas, ko maldauti dievų, atsako: "Laukti" "Ko?" — "Kursai rupinasi mumis ir to viso, kas mus paliečia, o begalo trokšta žmonių gerovės." Žodžiu — visur buvo laukiama kaž kokių permainų, kaž-kokio Išganytojo, Atnaujintojo pasaulio.

Nepaprastieji ženklai turėjo pasirodyti prieš ateinant Išganytojui ne vien žydų, bet viso pasaulio.

Tokie ženklai jau pradėjo rodytis. Iš Judos jau buvo atimta skeptras

— žydų karalius buvo jau Romos pastatytas.

Visas žinomas pasaulis pasidavė vienos vyresnybės — Romos vadovavimui. Žmonija turėjo tiktai vieną sostinę — Romą, vieną tiktai valdovą — cesorių Augustą, vieną tiktai valdiškąją, kalbą — lotynų. Buvo tai vienintėlis istorijoje tarpas, kuriame visos giminės — tautos buvo sujungtos po viena vadovybe, kuri doriniai amžiniai buvo ištroškus, bet medžiaginiai pasiekė aukščiausiojo gerovės ir vieningumo laipsnio.

Istorikas Tacitas sako: "Bendrai buvo manyta, jog šitoje epochoje (tarpe) Rytai paims viršų ir jog kažkoksai Judėjos žmogus apvaldysias visą pasaulį."

Persų Zoroastras pranašavo, jog rytų **žvaigždė** atnešianti žmonijai išganyką ir ramybę. Kynų astronomai išskaitliavo, jog Išganytojaus užgimimui atsakančiame tarpe pasirodys **nauja žvaigždė**. Indijos mokslinčiai kalba apie nepaprastąją **žvaigždę**, pasirodžiusiąją baigiantis jų šventajam perijodui (tarpui), turinčiam 4320 mėnulio metų, kas atitinka 747 metams nuo įkurimo Romos, t. y. Kristaus užgimimo metams.

Šitie 747 metai nuo įkurimo Romos pripuola kaip tiktai tuo metu, kada baigiasi visų dangaus planetų, bėgančiųjų aplink saulę, ciklas (ratas), t. y. jųjų apibėgimo apie saulę tarpas, kuriam pasibaigus, planetos pradeda iš naujo savo kelią aplink saulę keliauti.

Jovas su savo keturiais mėnuliais užbaigė 354-ąjį ciklą; Marsas — 2222-

ąjį; Venus (vakarinė žvaigždė) — 19-ąjį; Merkurijus — 49-ą; Saturnas su savo šviesiu lauku — 144-ąjį; Uranas — 1-ąjį. Net ir visas matomas dangaus pasaulis, anot astronomų, esąs tais 747 metais užbaigęs savo didelę savaitę.

Visos tos žvaigždės, tais pačiais 747 metais, toj pačioj dienoj, toj pačioj valandoj, lyg susitariusios, buvo užbaigusios savo ciklus, t. y. bėgimą aplink saulę ir tuomi užbaigė tą tarpą, nuo kurio prasidėjo Kristaus epocha (tarpas).

Chaldėjos magai, pamatę ant dangaus neapsakomai skaisčią žvaigždę, kurios pasirodymo tikrumą astronomas Kepleris išrodė, išskaičiuodamas, jog ji turėjusi 747 metais pasirodyti ir nepaprastai nušviesti padangę, tuojaus išsiruošė kelionėn žvaigždės link, atvyko Betliejaus kutelėn ir ten atnašavo tam žadėtajam, atėjusiam Mesijai, išganytojui pasaulio — dovanas — auksą, mirrą ir rukilą, kaipo Karaliui, Žmogui ir Dievui.

Štai šitojo taip viso pasaulio laukiamojo, senai išpranašauto, ir dangaus žvaigždžių takais pažymėtojo Kudikėlio Jėzaus Išganytojo gimimo sukaktuves ir mes šiandieną švenčiame.

Nemelavo angelai, skelbdami didį džiaugsmą.

Bent kiek tiktai sugaiškim, o pamatysime jog Jisai pradžiugino visą pasaulį, apšviesdamas, pamokindamas gyvenimo, parodydamas žmogaus uždavinį ir kelią jam atlikti, atnaujindamas žmogaus sielą.

Čia jau nekalbu apie tą, jog Jisai atidarė mums iki šiol užrakintus dan-

gaus karalystės vartus. Gana bus priminus, ką Jisai yra padaręs žmonių žemiškajai gerovei.

Jo svarbiausias įsakymas: “Mylėsi tavo Viešpatį Dievą iš visos tavo širdies, iš visos tavo sielos, iš visų tavo minčių ir visomis tavo jėgomis (Mat. 22, 37), o antras tam lygus: “Mylėsi savo artimą, kaip patsai save. Šitiem dviem įsakymais remiasi visas įstatymas ir praneša.” (Mat. 22, 39, 40).

Kas tai artimas? — Gi kiekvienas žmogus, nes visi lyg vienos šeimynos vaikai kreipiamės Dievop: “Tėve mūsų...!” “Neteiskite ir nebusite teisti...” (Luk. 6, 37). “Atleiskite ir bus jums atleista”. Kokių saiku saikai, tokiu ir tau bus atsaikuota” (Luk. 37, 38.) “Mylėkite jusų neprietelius, darykite gerai tiems, kurie neapkenčia jusų, o melskitės už jus persekiojančius...” (Mat. 5. 44).

“Palaiminti beturčiai dvasioje”, t. y. kurie neprisiriša prie žemiškųjų gerybių; “Palaiminti romus” — pergali pyktį, neapikantą; “Palaiminti kurie verkia” — atsižadėjusieji pasaulio ištaigų, linksmybių; “Palaiminti kurie trokšta teisybės” — saugosi skriausti; “... gailėstingi” — ką gailisi artimo ir išsižada keršto; “... tyros širdies” — pilni skaisybės; “... darantieji taiką” — ką taikon veda susipykusius, šalinasi įvairių kivrčių; “... kurie kenčia persekiojimus dėl teisybės” — tvirtai laikosi savo tikėjimo ir už jį guldo galvas.

“Apleis žmogus tėvą ir motiną, o susijungs su savo žmona” (Mat. 19, 5). “Kas jusų norėtų būti pirmasis, bus ju-

sų tarnas" (Mat. 20, 21). "Kas save išaukština, bus nužemintas" (Mat.). "Leiskite mažutėliams artintis prie maņes, nes tokių yra dangaus karalystė" (Mat. 19, 14).

Čia reikėtų išrašyti visas Šventasis Raštas, kad parodžius visą tą Jėzaus meilę musų, ypač varguolių, prispaustųjų ir mažėlių.

Jisai netiktai mums neleidžia dasileisti nuodėmių, bet liepia malšinti ir savo piktus jausmus, saugotis viso, kas atitolina nuo Dievo, pildyti gerus darbus.

Visas Jo mokslas, visas Jojo įsakymas, visas Jojo noras — tai meilė Dievo ir artimo.

Šitokį tai kelią parodė šis užgimusias Kudikėlis, tokiais tai įsakymais atnaujina pasaulį!

Ir štai moterys išeina iš po vyrų jungo; našlės ir našlaičiai, vaikeliai imami globon; statomos prieglaudos, mo kyklos; panaikinama vergija; pavergtasis iškeltas lig didžiuno; dora ir skais tybė įgauna pagarbos; taika pastatyta aukščiaus karo. Jei mes visą Jojo mokslą perkratysime, tai atrasime tokią gilią filosofiją, tokį gilų supratimą, kas išeina naudon netiktai sielos, bet ir žemiškosios žmonių gerovės, kad girdint dabartinius neva "pažangųjų" obalsius, darosi tiktai gaila, kad jie mano, jog esą ką naujo pramanę, geriau padarysią kaip kad Kristus jau prieš 19 amžių yra skelbęs.

Jųjų įrodymai yra taip menki, jųjų kalbos taip išdidžios, lyg ano vokiečio, kurs gerokai privalgęs pietų "bez-

džionę išrado".

Kokių dar obalsių reikia? Pildyk aną Jėzaus įsakymą ir mylėk Dievą ir artimą", tai darbdavis neskriaus savo darbininkų, valdovas savo pavaldinių; varguoliui nereikės badu patvoryj nokt, našlaičiui, lyg žvēreliui, pašlaitėmis lakstyti. Tėvai rupinsis vaikais, vaikai — tėvais; išnyks paleistuvystės, pavydai, kerštai, žmogžudystės, nelemtieji karai!

Vyrai "pažangiečiai"! Prisiartinkite jus šiandien prie Jėzaus Kudikėlio lopšelio, o pažinsite, jog jusų takais neatneš džiaugsmo pasauliui; jums nereikės ieškoti kažkokių naujų obalsių. Kur rasi geresnį per tą obalsį: "Mylėk Dievą, mylėk artimą"? Be šios meilės laimės nebuvo, nėra ir nebus — veltui svajonės!

Visai žmonijai reiktų šį suprasti ir eiti prie lopšelio pasveikintų To Išganytojaus Kudikėlio, kuriam Jį mylintieji ir geidžia žmonijai labo sustatė giesmę: "Sveikas Jėzaus mažiausis!"

Snaudalis.

Tretininkų Žinios.

APIE MALDĄ.

“*Ora et labora*” — melskis ir dirbk!

Čia norėčiau supažindinti skaitytojus su kai kurių Bažnyčios šventųjų nuomone apie maldą.

Šv. Chrizostomas sako: “Kiek kartų matau žmogų nemėgstantį melstis, arba besimeldžiantį be širdies, tiek kartų darosi man aišku, jog jisai neturi nieko kilnaus. Ir kas nesimeldžia Dievui ir nenori naudotis pasikalbėjimu su Dievu, tasai yra apmirus, neturįs gyvybės, ir iš proto išėjęs; nes jau tas pats prirodo jojo kvailybę, jog nesupranta šio kio garbės dyčžio, nesupranta maldos naudės.” (De ori Deo).

“Jokių kitų būdų negalima palenkti Dievo gaileširdystės prieš savęs, kaip kad jei maldaujantį širdis kreipiasi prie Jo pilnu pamaldumo jausmu.” (Šv. Bernardas Deinter, dom. 48c.).

“Tarp viso, ką Dievo Išmintis, Kristus visoje savo evangelijoje yra pasiuntęs mums rupestiniausiai, pirmąją vietą užima malda, kurios vartojimas žmogui krikščioniui yra taip prigimta, jog Dievas dėl jos išskiria žmogų iš kitų tautų. Mano namai, sako Išganytojas, yra maldos namai” (Šv. Karolius Baromietis).

“Malda apšviečia žmogų, nes malda prašalina abejojimą ir daugiau, kaip giliausieji tyrinėjimai, nes šventoji Dvasia šviečia” (Šv. Justinas) toliau sako: “Malda patinka Dievui, džiugina angelus, šventuosius, įgauna prašomojo, baugina velnius, nugali priešus, perdirba žmones, duoda jėgų, apšviečia protą.”

Šv. Bernardas sako: “Niekas taip, kaip malda, nesuteikia žmogaus gyvenimui tiek saldumo, nepripildo širdies tokiuo džiaugsmu, nepriduoda tiek drąsos, nepatraukia gerą daryti, nepriduoda stiprybės ir kantrybės vargams pakelti. (Apuđ. Lud.

(Gran. I. III.).

Šventas Tamas sako (Sur. in gita 8 mert), jog “savo mokslo jisai yra įgavęs labiau malda, kaip darbu; jog žmogus be maldos esąs lygus kareiviui be ginklo.” —

Visi garsus ir žinomi visam pasauliui mokslinčiai, ne vien dvasiškiai, bet ir pasauliniai buvo ir yra maldos žmonės. (Pasteur’as).

Jie nesigėdijo, kaip šiandieną dauguma pismokšlių, atiduoti Dievui garbės. Malda juos gaivino ir švietė. Malda juos stiprino varguose. Malda pridavė jiems noro ir energijos atsižadėti savęs, pasišvęsti žmonijai.

Kad šiandieną visi turtuoliai malda keltų savo širdį prie Dievo ir su Juo pasikalbėtų, ar būtų buvę tiek varguolių, ar noktų badu? Ar būtų tiek išnaudojami darbininkai?

Kad jaunuolis, o neapleistų niekados nuoširdžios maldos, ar jisai ji būtų įsileidęs ištvirkiman? Ar būtų apleidęs ir pamiekinęs savo sukaršėjusius gimdytojus?

Kad mokinys prieš ir po pamokų keltų savo mintį prie Aukščiausios Išminties, ar jisai tik to pasiektų ko dabar pasiekia?

Kad ašarose paskendęs žmogus, vargo ir kančių prislėgtas kreiptųsi prie Gailėstingumo Šaltinio, ar tiek kentėtų, kiek dabar kenčia?

Kad pasaulio valdovai ir galiūnai nušizeminę savo kietą sprandą, palenktų savo apvainikuotą galvą prieš Amžinąją Galybę, ar nebūtų visur taikos, ar reikėtų žmonių kraujui jau nebeupeliais, bet upėmis plaukti?

“*Ora et labora*”, sako patarlė — melskis ir darbuokis, tai ir Dievas padės. “Prašykite ir bus jums duota, šaukite ir atsilies, belskite ir bus jums atidaryta”, ieškokite ir rasite.”

Gul šiandieną
Jau ant šieno
Atpirkėjas šio svieto.

Uršulēs Nelaimēs

(Tešinys).

Frulardas perbēgo savo mintimis ryto įvykius. Jis matē Lanyje nugalabinimo vietą, tą baisią, kruviną vietą; nekaltųjų nugalabinimo vietą; ir tą kilnią moterį, šventą motiną, kurią jis nesenai nustebino Tregyje.

Toliaus jis prisiminē kudikystę, kurioje ta moteris, tuomet dar maža mergelė, jį globoje, jį saugojo nuo klaidingų kelių, ir užmanymų. Jis prisiminē ir tą įvykį, kaip jis vieną kartą nukrito iš medžio į erškėčių krumą, iš kurio jį mažutė Uršulė rupestingai išėmė, su vargu nutempė pas upelį, ištraukinėjo visus dyglius, nuprausė jo veidą, padarė jam po šakota obelimi iš samanų ir sausų lapų minkštą guolį, kuriame jis užmigo ir pamiršo savo skausmus. Atsiminē ir kitą atsitikimą, kaip jis dar mažas įkrito į beišdžiuvančio prudo dumblą ir butų ten žuvęs, jei ne sumanus ir drąsus jo giminaitis, mažos Uršulės, žygis. Ji nusistvėrė ant kranto augančio gluosnio miklios šakos, pati pasinėrė iki juostai į bjaurų purvyną ir antra rankute su dideliu vargu pritraukė jį prie kranto.

Šiuos ir šimtus kitų mažų atsitikimų ir kudikystės dienų, kuriuos buvo nustelbę kiti sunkaus gyvenimo įvykiai, dabar Frulardas aiškiai prisiminē ir tai tik smarkiau uždegė jį gelbėti Uršulę, savo kudikystės geriausią draugę, nuo nelaimės, kuri jos laukia.

Kas valandėlė jis darėsi vis nera-

mesnis. Kraujas jame virė, širdis smarkiai plakė. Jam vėl prašovė mintis, kaip žaibas, kad jau Uršulė pro čia pravesta, kad ji jau Tregyje, užrakyta kalėjime, iš kurio išeis tik paskutinį kartą išvysti dienos šviesą. Pamąsčius, kad štai ta graži galva, su skaisčiu, nekaltu veidu, nusirita po budelio kirčio, jį suėmė tokis širdies skausmas, kad jis vos didžiu balsu nesuriko "gelbėkite".

Jam bėgo mintis, kad štai jis padega kalėjimą ir gelbsti belaisvę, arba puola ginkluotas ant nugalabinimo vietos ir išplėšia nekaltą auką, nukirtęs budelį ir skindamas sau kelią per aplink stovinčius pranyksta iš visų akių.

Vienok, vos tie planai persikošė per jo smegeninę, sugrįžo tikruma ir prityrimas, kad gyvenime toki dalykai retai įvyksta, kad čia ant kelio stovi beveik nepergalimos kliutys.

Neramumas ir nekantrumas suėmė jį. Jis troško veikti. Jį ėmė noras eiti kovon. Gi jo draugai išrodė tikri sportininkai, kurie ramiai, tyliai laukia savo sporto pradžios.

Saulė jau pasislėpė už medžių viršunių ir jokis dar keleivis nepasirodė ant kelio, kaip staiga Liutaširdis davė svarbų ženklą Irvilui ir tas tuojaus išsitiesė ant žemės ir atydžiai klausė.

"Čia ne tie žmonės, kurių mes laukiame", tarė pakildamas po valandėlės nuo žemės; "čia tik du ar trys geri žmonės-ukininkai — bėšikalba, eidami miestan". Tai kalbėdamas jis ramiai

vėl užėmė savo vietą. Ir ištikrųjų du pėkšti keleiviai tuojaus pasirodė, apsirėdę Bretanijos sodiečių rubais, kalbėdami sau ramiausia, kaip kad niekas jų neklausytų.

“Aš niekuomet negirdėjau tokios baisenybės! — kalbėjo jaunesnysis — priversti vargšą Lažą, tėvą, paduoti gėrimo ir vaišinti jo sunaus nugalabintoją!”

“Aš manau, kad jie neapleis užėigos, iki visi buteliai bus tušti, tie kiaurapilviai gyvuliai! Naktis ateis iki jų vadai privers juos eiti tolyn. Jie vilks su savim tą nelaimingą moterį, kad nugalabintų išryto. Ištikrųjų, teisusis Dievas nepraleis nenubaudęs tokios pikybės!”

“Jei jų Dievo bausmė nepašies čia ant žemės, tai baisi bausmė jų laukia po mirties, kitame gyvenime!”

Tolimesnis jų pasikalbėjimas pasidarė neįklausomas, nes jie jau pusėtinai palipo į kalną ir jų žodžių garsai siekė tykotojų ausų labai neaiškiai ir be jokio ryšio. Vienok išgirsta buvo užtikrinai, kad pranyktų Frulardo žiaurios abejonės, ir jo širdis atsigautų nuo vilties ir naujo troškimo gelbėti.

“Tikra nelaimė — tarė Turnikas — jie bestijos ten laks kažin kol, o mums teks čia jų laukti ilgai nieko neveikiant.”

“Niekis — tarė Liutaširdis — jei jie girti čia ateis, mes lengvai su jais apsidirbsime ir atsigriebsime už šį laiką.”

Dabar vėl užviešpatavo tylą. Frulardas pradėjo dabar be svajonių svarstyti visą reikalą. Vienok jo mintys ne-

sirišo, bet buvo šviesesnės, kaip pirmiau. Neseniai girdėtas pasikalbėjimas jo mintims davė naują kryptį.

Jis jau mąstė, kad paima ją tuojaus į neprieinamą vieną, kuri jam iš ryto buvo parodyta; jis jaučiasi, kad tuojaus surastų budus nugabenti ją į Angliją ir atiduoti į jos vyro rankas ir globą. Jis iškilo nuo tų minčių net pats savo akyse ir jautė, kad jis tuomi padarys didį džiaugsmą danguje savo motinai.

Guosdamas save tomis mintimis karininkas laukė kantriai. Nakties tamsuma jau visiškai pridengė žemę.

Staiga pasiekia juos garsas. Jis iškart menkai girdimas, toliau eina aiškyn, darosi suprantamas, tai žmonių balsai ir arklių prunkštimas vis labiau artinasi.

“Budėti, draugai!” — sušuko Liutaširdis, kurio akys staiga žybtelėjo gyvuma ir karštumu.

Jo įspėjimas buvo bereikalingas. Jų trys draugai buvo savo vietose. Jų ausys tempėsi išgirsti kiekvieną žodį; jų akys įsmeigtos į vieškelį, jų pirštai prie šautuvų gaidukų.

Greitai jie įžiūrėjo gan skaitlingą vyrų burį. Jie buvę apsupę karietą ar vežimą, kuris gan sparčiai leidosi žemyn; prie neaiškios žvaigždžių šviesos jie pažino žmones — tai buvo kareiviai respublikos uniforme.

Mažiau kaip į dvi minutes vežimas ir žmonės buvo revo dugne.

“Lai gyvuoja karalius!” sušuko perkuno balsu Liutaširdis.

(Bus daugiau).

MUSŲ DARBAI

Vaistai prieš ištautėjimą.

Pastarame "Laivo" numeryje labai tinkamai yra paminėta kad "įkurti bernaičiams Kolegiją, iš kurios galės kilti visos eilės susipratusių jaunuolių, busimų mūsų išėivijos vadų", tai tikra tiesa. Tik prie dabartinių aplinkybių, jei jos neis geryn, tai iki tas viskas įvyks, nesimato daug vilties, kad liktųsi kiek lietuvių neištautėjusio jaunimo. Mums reiktų išgalvoti priemonių, kuriomis nors dalinai būtų galima paskubinti Kolegijai lėšų ir ištautėjimo pirmyn eigą bent mažinti. Kaikurie sako, kad tas visai negalima. Reikia patraukti jų dėmesį į Kristaus žodžius: "Jums nebus nieko negalima" (Mat. 17. 19). Gal kas pasakys: "Tuomi patraukimu tu nori mus vesti, kad pradėtume Dievą gundyti prie stebuklų darymo?" Visai ne. Rupintis ir stengtis žmonių tarpe plėsti apšvietą yra darbas prigimtu budu, kuris gerai atliekamas daug padaro ir be jokių stebuklų. Visų draugijų ir organizacijų ypatingas tikslas lietuvių tarpe turėtų būti pasistengimas sulaukyti jaunimą nuo ištautėjimo, nes visos tos lietuvių organizacijos turės išnykti, jei tėvai ir motinos nepradės rupintis sulaukyti savo vaikų nuo tos didės nelaimės. Organizacijos galėtų dažnai užkviesti kalbėtojus, kurie stengtųsi įtikrinti tėvus ir motinas, kad nuo kudikystės lavintų savo mažulius tik savo tėvų kalboje. Amerikoje nėra nė mažiausio pavojaus, kad vaikai nemokėtų šalies kalbos. Ypač motinos galėtų išlavinti savo dukreles, kad neaikvotų pinigų veidų peckojimui ir šlykščiausiems parėdams, bet tuos pinigus aukotų jaunimo švietimui, tai būtų jų labai daug! Ir užtektų ne tik vienai Kolegijai pastatyti, bet ir kelioms, nes vienos nieku budu neužteks. Kad jaunimui nuo kudikystės

įdiegtų tokią dvasią kaip dabar yra ta dvasia randama pas Lietuvos jaunimą, iš kurios net vokiečiai stebisi (kaip man teko girdėti 1924 metais, lankantis tenai iš tulo Vokietijos subkonsulo). Gal kas pasakys: "Kas dirbs sunkius darbus, jei visas jaunimas nori atsiekti aukštus mokslus?" Nesenai sužinojau iš vieno kunigo, kurs sugrįžo iš Lietuvos, kad net kaikurie baigusieji universiteto mokslą nesidrovi arti ir akėti. Nereiktų Dievo gundyti prie darymo jokių stebuklų, kad visos lietuvių organizacijos pasirupintų kalbėtojų, kurie sunaikintų visoje Amerikoje moonshinės darymą, o tuos pinigus aukotų savo jaunimo apšvietai. Tai trumpu laiku jaunimas pradėtų suprasti, kad niekinimas savo tėvų kalbos yra kartu niekinimas ir savo tėvų.

Bet kas reikia daryti, kad į tokias prakalbas mažai kas ateina net iš senesniųjų, neskaitant jaunimo? Butinai reikia prie prakalbų ar paskaitų prirengti kokius krutančius vaizdus, arba trumpus vaidinimus iš pačių jaunųjų, kurie lavindamiesi vaidinimuose kartu mokosi ir savo tėvų kalbos. Tai dviguba nauda.

Reikia jaunimui išdėstyti lietuvių kalbos gražumą, jos senumą, žodžiu ir reikšmių įvairumą. Iš dalies lietuvių yra didis palinkimas į žargoniską kalbą, kuris daug prisideda prie ištautinimo jaunimo, maišant Amerikos kalbos žodžius iš vien neva su lietuviškais žodžiais. Tai daroma tiktai delto, kad nieks mūsų dėmes nepatraukia, kad nemažas piktas iš to išcina, nes jaunimas niekindamas savo tėvų kalbą, pačius tėvus iš palengvo pradeda niekinti ir ištvirksta, neigdami Dievo ketvirtą įsakymą. Taigi visi privalome rupintis gelbėti jaunimą nuo ištautėjimo.

Kun. P. Saurėsaitis.

Amerikos Lietuvių Žinios.

BUDEKIME! — Lietuvės padangė labai ir labai apsiniaukė ir bent dieną gali suliepsnoti didžiausia perkunija.

Mes labai buvome apsidžiauge, kuomet po 17 d. gruodžio perversmo be jokio kraujo praliejimo buvo sudaryta nauja pildomoji valdžia ir seimas pasiliko veikti, bet tas mūsų džiaugsmas buvo labai trumpas, nes tie, kurie paėmė Lietuvos vairą, pasirodė, kad jiems irgi ne visos Lietuvos likimas terūpi, bet savo partijos, geriau sakant, keliolikos žmonių noras būti valdžioje, negu visos valstybės likimas.

Vietoje ieškojus bendrų kelių su visais valstybiniais nusistačiusiais dirbti valstybės kurimo darbą, tautininkai, kurie sudaro vos trečią — ketvirtą nuošimtį visų Lietuvos piliečių, užsigeidė žut-but Lietuvą valdyti ir tokio valdymo posėkoje žiauri partijos cenzura, dvi svarbios atstovybės: Londono ir Washingtono be atstovų, aklas partijai tarnavimas, sukilimai, tų sukilimų slopinimas — šaudymai, sukilimą ruošusių vadų pabėgimas Lenkijon, lenkų talka socialistams ir, Dievas žino, kas toliau.

Nors Lietuvos valdovai mus tik tada atsīmena, kuomet jiems reikalinga mūsų finansinė parama, bet mes ir be jų kvietimo esame daug prisidėję Lietuvos nepriklausomybės rumtū statyti. Mes niekno neraginami patys supratome momento svarbumą ir ėjome Lietuvai padėti. Dėjome dolerius, rinkome drapanas, davėme žmonių, auklėjome Lietuvai vadus, žodžiu, darėme viską, kas mums buvo galima ir prieinama ir dabar ne vienas mūsų tukstantis prisideda prie Lietuvos lito padidinimo, del to mes turime moralės teisės reikalauti, kad dabartiniai Lietuvos valdovai mestų savo partijos eksperimentus su Lietuvos valstybe ir luo greičiausia

šauktų Lietuvos piliečių teisėtai išrinktų atstovų sustatytos konstitucijos numatyta tvarka Seimą ir tam Seimui pavestų šalies valdymą.

Todel mes siulome Amerikos lietuvių katalikų visuomenei šaukti lokalius seimelius ir reikalauti, kad Lietuvoj ateinanti pavasarių butų sušauktas teisėtas Lietuvos Seimas Steigiamojo Seimo priimta tvarka. Tokių seimelių šaukimo laiką mes siulytume 1928 m. sausio 2 d. Tokis seimelis jau šaukiama Brooklynan rytinių valstijų kolonijų, tokį seimelį jau ruošiasi šaukti Detroit; tą lengvai galėtų padaryti Chicago, Boston, Pittsburgh, Scranton ir kitos apygardos.

Tokių lokalių seimelių — konferencijų dienotvarkei mes siulytume:

1. Lietuvos politinė padėtis.
2. Musų organizacijų reikalai.
3. Spaudos reikalai.
4. Jaunimas.
5. Am. liet. statistinių žinių rinkimas.

Amerikos lietuviai, budėkime, nes Lietuvos nepriklausomybės rumams griauti kasami pamatai ir brangiai iškovotai Lietuvos valstybės nepriklausomybei yra rimto pavojaus. *Fed. Sekretoriatas.*

Kolegijos Remėjai:

J. Mitužienė Grand Rapids, Mich.	3.00
J. Vardauskas Chicago, Ill.	3.00
Al. Jonaitienė Chicago, Ill.	3.00
K. Vilekienė Bridgewater, Mass. D. u.	5.00
A. Tiškienė New Haven, Conn. ..	3.00
O. Jodikienė Chicago, Ill.	3.00
B. P. Valutkevičius, Detroit, Mich.	3.00
J. Kližintas, Cicero, Ill.	3.00
P. Bubnis, Chicago, Ill.	3.00
J. Aleksonis, Lawrence, Mass.	3.00

Nuoširdžiai dėkui, gerb. Remėjams už aukas.

Remėjų Centras.

(Bus daugiau).

Klausimai ir Atsakymai

KLAUSIMAS. — Ar naudinga Šv. Pranciškaus tretininkų draugija ir kaip tretininkams užsilaikyti?

P. P., New Britain, Conn.

ATSAKYMAS. — Kad Tretininkų Draugija yra reikalinga ir naudinga, tai jau aišku iš to, jog visi Šv. Tėvai ją remia ir suteikia joms didelių atlaidų.

Geras tretininkas, sekdamas Šv. Pranciškaus pavyzdį, pilnas nusižeminimo ir meilės Dievo ir artimo, atneša neapsakomai daug naudos: globoja pavargėlius, beturčius, našlaičius, slaugina ligonius, apšviečia, pamokina nemokančius. Žodžiu — pildo meilės darbus.

Gi kad ne tretininkai, tai kažin ar Lietuvoje nebutų išnykus kalba, rašliava ir pati katalikybė. Tretininkai paslapčiom nuo rusų valdžios mokino vaikus skaityti ir rašyti, padėdavo kunigams dėstyti vaikams katekizmą. Jie daugumoje nešdavo iš Prūsų lietuviškąsias knygas, laikraščius ir maldaknyges per kontrabandą. Už tą jie yra didžiai gerbtini.

Kaip atlikti priedermes, tai apie tą atsakymuose per mažai vietos surašyti. Skaitykite "Laive" tam tikslui paskirtąjį skyrių, kur rasite daug pamokymų.

Geriausią nusipirkite kunigo Pr. A. Dambrausko Tretininkų knygą, kaina \$3.00 galima gauti "Draugo" knygyne. Tenai rasite visokių žinių apie tretininkus, apmąstymų, pamokymų ir maldų.

KLAUSIMAS. — Kas atsakys už tą, kad pasileidžia moteris, kurios vyras yra išvažiuavęs Amerikon — ar vyras, ar moteris?

Boston, Mass. H.

ATSAKYMAS. — Jau apie tai buvo atsakyta "Laive". Kartoti nėra reikalo.

KLAUSIMAS. — Kas tai yra kilometras ir t.p. ?

J. C., Cicero, Ill.

ATSAKYMAS. — Buvo jau paaiškinta "Laive" nesenai.

KLAUSIMAS. — Ar unitai yra katalikai, ar atskalonai? *Y. L., Chicago, Ill.*

ATSAKYMAS. — Jie yra katalikai, tiktai vartoja prie pamaldų rytų kraštų apeigas.

KLAUSIMAS. — Kokioje knygoje yra aprašytas Jėzaus gyvenimas nuo 12 iki 30 gyvenimo metų? *J. L., Chicago, Ill.*

ATSAKYMAS. — Ką veikė Jėzus nuo 12 iki 30 metų Šventasis Raštas apie tą nieko nesako. Yra tenai tiktai parašyta: "Ir jis iškeliavo su jais (t. y. su Šventčiausiaja Panele Marija ir šv. Juozapu), atėjo į Nazaretą ir buvo jiems paklusnus... Jėzus augo išmintimi, metais ir malone pas Dievą ir pas žmones." (Luk. 2, 50-52).

KLAUSIMAS. — Ar pats Išganytojas įsteigė išpažintį, ar kunigai prasimane?

J. L., Chicago, Ill.

ATSAKYMAS. — Ar manote, jog klausymas išpažinčių yra jau taip meilus daiktas, kad būtų patys kunigai prasimane? Yra tai viena sunkiausiųjų kunigygtės naščių. Šitą naštą uždėjo ant jų Kristus. Jisai pasakė šv. Petru: "Tau aš duosiu dangaus karalystės raktus; ką tu suriši žemėje, bus surišta ir danguje, ir ką tu atriši žemėje, bus atrišta ir danguje" (Mat. 16, 19). "Kaip Tėvas mane siuntė, taip ir aš jus siunčiu. Tai pasakęs, jis kvėpė į juos ir jiems tarė: Imkite Šventąją Dvasią. Kam nuodėmes atleisite, tam jos atleistos, ir kam sulaukysite, jos sulaukytos." (Jon. 20, 21-23). "Jei išpažįstame savo nuodėmes, jis yra ištikimas ir teisingas, kad mums atleistų mūsų nuodėmes ir apvalytų mus nuo kiekvienos neteisybės" (1 Jon. 1, 9).

Lietuvos Žinios

Trakų Pilis. — Spėjama, kad Trakų pilis pastatyta XI šimtmečiuje.

1321 m. Gediminas savo buveinę perkėlė iš Kernavos į Trakus.

1397 m. Jogaila čia pastatė bažnyčią.

Pilis buvo pastatyta prie Trakų ežero ant žemės iškišulio ir atrodė lyg ant salos. Gamta padarė ją neprieinama ir ne kartą priešų kardai sulūždavo prie pilies sienų.

Gedimino sunus, didysis kunigaikštis Kęstutis pilį pagražino ir sustiprino. Ji virto tvirtove ir nuo vokiečių užpuolimų atrama. Čia Kęstutis su gražiąja Palangos vaidilute — Birute praleido savo amžių, čia gimė Lietuvos didvyris — Vytautas.

Daug iškilnių, daug baisenybių ir karo šauksmų girdėjo tie pilies rumai. Po Vytauto mirties ji neteko reikšmės. Valdovų apleista pilis po truputį pradėjo nykti.

KAUNAS. — Š. m. spalio mėn. 6 d. šv. Zitos draugijos salėje Teolog.-Filos. fakulteto studentai suruošė susipažinimo vakarą. Mat, šiemet į Teolog.-Fil. fakultetą įstojo į 150 naujų studentų su laisvais klausytojais, todėl prireikė visiems arčiau susipažinti. Toks artimesnių santykių užmezgimas studentų su profesoriais ir tarpusavy, tiesą kalbant, labai reikšmingas akademiškajame gyvenime. Jis padeda ir vieniems ir kitiems sudaryti draugišką atmosferą, jaukią šeimyną.

Fakulteto seniunas, dzukas K. Benulis, atidaro vakarą ir pakviečia fakulteto dekaną, prof. B. Česnį, einant tradicija, pradėti programą. Dekanas pasidžiaugia tokiu gausiu jaunuolių būreliu, kuris, sulaužęs visus prietarus, pasišventė stoti ir dirbti katalikiškosios kultūros židinyje, savaime Teolog.-Filos. fakultete. Ypatingai prof. dekanas sveikina jaunuosius stude-

ntus ir linki jiems eiti senųjų studentų pėdomis, kurie jau dirba visuomenėje aktinę švietimo darbą. Po jo kalbėjo dar vysk. M. Reinys ir prof. Pr. Bučys.

Toliau sekė pačių studentų "linksmoji dalis". Pirmiausia stud. Serg. Treigys paskaitė momentui tinkantį rašinėlį, studentės Petrauskaitė ir Tamulytė paskambino pianinu, o viena studentė padeklamavo Sal. Neries, mūsų jaunosios poetės, keletą kurinėlių.

Be jų, Emilija Kvėdaraitė padainavo keturias daineles. Galiausiai stud. Kaveckas paskambino Beethoveno "Bresto" iš I-sios simfon.

Profesoriams ir aktingiesiems programos dalyviams studentai padėkojo gausiu delnų plojimu.

Trečią. "pačią linksmają" programos dalį sudarė šokiai su žaidimais. Čia tai prasidėjo tikrasis susipažinimas, draugiškų santykių mezgimas. Visus gaubė šilta, jauki atmosfera.

VILNIUS. — "Vilniaus Aido" žiniomis, lenkų policija Varėnoj (stoty) uždraudė pardavinėti lietuviškas maldaknyges. Pardavinėtojams grasoma konfiskavimu ir teismu. Varėna yra grynai lietuviška parapija.

PAJEVONIS, Vilkav. aps. Pas mus lig šiol buvo ramu, linksma, smagu. Žmonės sekmadieniais ir turgų dienomis susiedavo, pasišnekučiuodavo ir vėl blaivus išsiskirstydavo kiekvienas sau namo. Retai galima buvo pastebėti apsvaigusį, vien nuo dropo (anodios). Dabar įsisteigus degtinės parduotuvei, Pajevonio šilelis turgų dienomis vaitoja nuo girtuoklių balsų, skamba pusbuteliai, o pas karčiamą vis stovi lig vėlybos nakties ukininkų arkliai ir nuleidę žemyn galvas laukia išeinant iš karčiamos savo ponų. Prastos įmonės susilaukė mūsų Pajevonis!

Svarbus Reikalas

Mūsų kolonijos apmiršta, — reikia joms vadų. Išautėjimas smarkiai plinta, — mums reikia susipratusių Amerikoje gimusių lietuvių. Kitos tautos mus nustumia, — mums reikia gausingos šviesuomenės, inteligentų. Netikėjimo prietarai plinta, — reikia gerų inisijonierių, atsidavusių apšvietos plėtimui vienuolių.

Kur visa tai gausime? Turime išsiauklėti. Marijonų Kongregacija pasižadėjo įkurti bernaičiams Kolegiją, iš kurios galės kilti visos eilės susipratusių jaunuolių, busimų mūsų išeivijos vadų.

Marijonai priruošiamąjį darbą atliko. Jau turi pasiuntę net 8 studentus į Europos Universitetus specializuotis, kad busimoje Kolegijoje galėtų mokytojauti. Bet dar neturime pastatę erdvių tinkamų Kolegijai murų. Marian Hills Kolegija gali talpinti vos apie 30 studentų, o čia reikia vietos ruošti 150-200 studentų.

Visą savo laiką, darbą ir lėšas sudeda Marijonai benuošdami Aukštajai mokslo įstaigai mokytojus, neišgali pastatyti erdvių Kolegijai rumų. Plati visuomenė, kurios labai dirba Marijonai, turėtų ateiti su gausia parama. Žinokite, nei vienas Marijonas savo turto neturi. Kiekvienas Jusų centas bus pavartotas ten, kur Jus jį paskirsite. Iš Tamstos laukiame paramos. Visiems geriems darbams Tamsta ištiesi pagelbos ranką, juo labiau mūsų pačių Amerikos lietuvių reikalui, mūsų Tautos ateičiai neuždarykite savo geros širdies. Aukokite sulyg savo išgalės. Daugiau turite, daugiau aukokite kilniam tikslui, mažiau turite — mažiau duokite, bet neatsisakykite paremti lietuvių bernaičių Kolegijos. Malonėkite pažymėti kryžiumi (x) tinkamose vietose Jusų skirtą auką ir atkirpę siųskite šiuo adresu:

MARIJONŲ KOLEGIJOS REMĖJŲ CENTRAS

2334 SO. OAKLEY AVENUE, CHICAGO, ILLINOIS.

Malonėkite priimti mano auką dol. c.

MARIJONŲ KOLEGIJAI IR ISKAITYKITE MANE

Vienkartinis Remėjas	Nuolatinis Remėjas	Amžninis Remėjas	Garbės Remėjas	Kolegijos Steigėjas	Dienos Uždarbį	1000 plytų Kolegijai	siunčiu \$.... c....
()	()	()	()	()	()	()	
moka sulyg išgalės	moka \$3.00 į metus	moka \$50.00	moka \$100.00	moka \$500.00	\$.... c....	\$25.00	

Mano adresas

Paaiškinimas. Visi Marijonų Kolegijos Remėjai yra Vienuolijos nuopelnų, gerų darbų dalininkai. Nuolatiniai Remėjai moka į metus \$3.00 ir gauna per visus metus laikraštį "Laiva". Amžninieji įnešę \$50.00 pasilieka Remėjais kol jie gyvi, o Garbės Remėjai ir Steigėjai yra skaitomi Remėjais kol Marijonų Vienuolija gyvuos. Jie visi gauna laikr. "Laiva" nuolat. Atskirai metams "Laivas" — \$2.00.

Telefonas Canal 7233

PETRAS CIBULSKIS
Maliavojimo Kontraktorius

DAŽŲ IR POPIEROS
K R A U T U V E

2334 So. Leavitt Str., Chicago, Ill.

Užsakykit savo giminėms į Lietuvą

"DRAUGA"

"Draugo" kaina metams Lietuvon
\$7.00; pusei metų \$4.00

"DRAUGAS"

2334 So. Oakley Ave.
CHICAGO, ILL.